

Men realiteten er jo, at omkring tre fjerdedele af de offentlige ydelser leveres af kommuner og amter, og derfor er det særdeles centralt at finde ud af, hvad det er for nogle prioriteringer, vi har i det offentlige, når der skal laves kommuneforhandlinger mellem regering, kommuner og amter. Derfor ser vi i alle partierne, tror jeg, spændt frem til at høre finansministerens og indenrigsministerens redegørelse for det.

Besvarelse

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg forstår selvfølgelig godt interessen for forhandlingerne, og vi har jo også haft lejlighed til hvert år forud for forhandlingerne at have en drøftelse her i Folketinget, ikke mindst på SF's foranledning.

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg tror, at selve forhandlingstraditionen, som vi har udviklet, er den absolut mindst ringe løsning på, hvordan man sikrer en sammenhæng mellem den mest vidtstrakte decentralisering, det mest vidtstrakte nærdemokrati, man kan opdrive i den vestlige verden på det kommunale område, og så en samlet samfundsøkonomisk ramme, samfundsøkonomisk linje.

Derfor håber og tror jeg også, at vi kan fortsætte denne tradition her i år i forhandlingerne med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og Københavns og Frederiksberg kommuner. Det bestyrkes jeg selvfølgelig også i derved, at de foregående års aftaler i højere grad har haft karakter af, at man tog stilling til i hvert fald omridset af et flerårigt forløb, end vi har været vant til længere tilbage i tiden.

Kommuneaftalerne for år 2001 skal ses i denne sammenhæng, hvor vi med KL, faktisk startende i 1999, lagde omridset til en fireårig strategi, og hvor vi med Amtsrådsforeningen har lagt omridset til, ikke mindst på det store dominerende sygehusområde, en flerårig handlingsplan.

Det skal også ses i lyset af, hvordan udviklingen faktisk har formet sig i de sidste 7 år. Det har jo ikke været noget nedskæringsfelttog, men en gradvis udvidelse af forbruget af ressourcer i hele den offentlige sektor, og det er helt overvejende i amterne og kommunerne, den har fundet sted.

Vi har, alt efter hvordan vi gør det op på heltid og deltid osv., op til 60.000 flere personer ansat i den offentlige sektor, end vi havde til-

bage i 1992, og de fleste af dem i kommuner og amter.

Vi har en indsats på et område, som er meget diskuteret for tiden, nemlig ældreområdet, hvor vi har fået øget antallet af boliger på pleje- og ældreboligområdet under ét med over 8.000 siden 1993. Det er jo ikke her så relevant alene at se på gammeldags plejehjem, som man nedlægger en del af, fordi de er for trange, men på det samlede resultat.

Vi har også set en udvikling, hvor vi også på ældreområdets omsorgsdel, servicedel, hjemmehjælp ikke mindst, har afholdt flere udgifter og forbedret dækningsgraden siden regerings-skiftet i 1993.

Jeg tror i øvrigt, at man kan sige om ældreområdet, at langt de fleste mennesker i langt de fleste kommuner oplever, at det fungerer rimeligt og godt. Derfor er det særlig skammeligt, hvis enkeltteksempler på det modsatte – enkeltkommuner, der i øvrigt foretager ikke lovmedholdelige, generelle nedskæringer i tildelingen af hjemmehjælp, eller enkeltteksempler på ekstremt dårlig ledelse på et par af landets plejehjem – skal blive til en fortælling, som mange mennesker oplever som en generel forringelse eller en generelt ringe standard i ældreomsorgen, for det er heldigvis ikke tilfældet.

Men derfor er det jo alligevel højest relevant, at vi, når vi skal have samtalerne og forhandlingerne med kommunerne, taler med hinanden om, hvordan vi kan styrke de fælles holdninger til, at der skal leveres en ordentlig kvalitet ikke bare i det allermeste af landet, men i hele landet, og hvordan vi kan styrke borgernes, brugernes og måske især de pårørendes indsigt og medbestemmelse i praksis på ældreomsorgsområdet. Temaer af denne art og det at sikre, at kvaliteten er i top ikke bare de fleste steder, men alle vegne, vil selvfølgelig være temaer på dagsordenen.

Men igen, hvis vi kigger på udviklingen, også på andre områder siden 1993, ja, så regner vi på børnepasningsområdet med, at 220 kommuner her i år 2000 har gennemført en børnepasningsgaranti. Det er på baggrund af en udvikling, hvor vi siden 1993 har øget antallet af børn, der passes i dagtilbud, med 173.000 her i Danmark.

Det er igen et eksempel på, at kommunerne jo i kraft af en fornuftig prioritering, men også i kraft af de ekstraressourcer, der har været afsat og er blevet brugt i de årlige kommuneaftaler siden 1993, har løftet enorme opgaver; opgaver, som vi slet ikke, hvis vi går 7 år tilbage, troede